ĢENERĀLADVOKĀTA L. A. HĒLHUDA [*L. A. GEELHOED*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2005. gada 28. aprīlī [1]

I — Ievads

1. Savā prejudiciālajā nolēmumā *Unabhängiger Finanzsenat* (Neatkarīgā Nodokļu palāta) (Austrija) uzdod Tiesai divus jautājumus par noteikumiem attiecībā uz nodokļiem Protokolā par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās. Tomēr šo jautājumu pamatā ir tas, vai dalībvalsts iestādes nolūkā aplikt ar valsts ienākuma nodokli personu, kas nodarbināta kā vietējais darbinieks Kopienas iestādē, ir tiesīgas noteikt, vai šī persona ir tikusi pareizi novērtēta no tai uzticēto pienākumu viedokļa. Kā tas tūlīt būs redzams, Austrijas tiesu iekārtā pastāv vairāki viedokļi par šo jautājumu.

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

II — Atbilstošās tiesību normas

2. Prejudiciālie jautājumi attiecas uz Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās (turpmāk tekstā — "Protokols") 13. un 16. pantu. Šīs tiesību normas ir formulētas šādi:

13. pants

"Kopienu ierēdņi un pārējie darbinieki maksā Kopienām nodokļus no algām un citas atlīdzības, ko tiem maksā Kopiena, saskaņā ar nosacījumiem un procedūru, ko pēc Komisijas priekšlikuma nosaka Padome.

Viņi ir atbrīvoti no valsts nodokļiem no algām un citas atlīdzības, ko viņiem maksā Kopiena."

16. pants

"Padome pēc Komisijas priekšlikuma un, apspriedusies ar citām attiecīgajām iestādēm, nosaka to Kopienu ierēdņu un pārējo darbinieku kategorijas, uz kurām pilnībā vai daļēji attiecas 12. pants, 13. panta 2. daļa [punkts] un 14. pants.

Šādās kategorijās iekļautu ierēdņu un pārējo darbinieku vārdus, amata pakāpes un adreses periodiski dara zināmus dalībvalstu valdībām."

3. Atbilstoši Protokola 16. panta pirmajai daļai Regulu Nr. 549/69 pieņēma, lai noteiktu Eiropas Kopienu ierēdņu un pārējo darbinieku kategorijas, uz kurām *inter alia* attiecas Protokola 13. panta otrā daļa [2]. Šīs regulas 2. panta a) punkts nosaka:

"Protokola par privilēģijām un imunitāti Kopienās 13. panta otrā punkta noteikumus piemēro šādām kategorijām:

(a) personām, uz ko attiecas Kopienu Civildienesta noteikumi vai Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, ieskaitot tās personas, kuras saņem atvaļināšanas gadījumam darba interesēs paredzētu kompensāciju, izņemot vietējo personālu;

[..]."

4. Padomes 1968. gada 29. februāra regulas (EEK, *Euratom*, EOTK) Nr. 259/68, ar ko pieņem Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu, kā arī Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību un ievieš īpašus pasākumus, kas uz laiku attiecināmi uz Eiropas Kopienu Komisijas ierēdņiem [3], 2. un 3. pants attiecīgi nosaka Eiropas Kopienu Ierēdņu Civildienesta noteikumus (turpmāk tekstā — "Civildienesta noteikumi") un Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (turpmāk tekstā — "Nodarbināšanas kārtība"). Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 1. panta pirmo daļu:

"Šajos Civildienesta noteikumos "Kopienu ierēdnis" ir jebkura persona, kura, kā noteikts šajos Civildienesta noteikumos, ar tiesību aktu, kuru izdevusi šīs iestādes iecēlējinstitūcija, ir iecelta kādas Kopienu iestādes štata pastāvīgā amatā."

2 — Padomes 1969. gada 25. marta regula (*Euratom*, EOTK, EEK) Nr. 549/69, ar ko nosaka Eiropas Kopienu ierēdņu un citu darbinieku kategorijas, uz kurām attiecas Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās 12. pants, 13. panta otrā daļa un 14. pants, OV L 74, 1. lpp.

3 — OV L 56, 1. lpp.

5. Saskaņā ar 1. pantu Nodarbināšanas kārtība attiecas uz darbiniekiem, kurus Kopienas pieņēmušas darbā saskaņā ar līgumu. Šī norma izšķir pagaidu darbiniekus, palīgdarbiniekus, vietējos darbiniekus un īpašos padomdevējus. Nodarbināšanas kārtības 4. panta pirmā daļa nosaka:

"Šajā nodarbināšanas kārtībā "vietējie darbinieki" ir darbinieki, kuri saskaņā ar vietējo praksi ir pieņemti darbā manuālu vai dienesta pienākumu izpildei un kuri ir iecelti amatā, kas nav iekļauts katras iestādes budžeta iedaļai pievienotajā amatu sarakstā, un kuru atalgojumu izmaksā no kopējām apropriācijām, kas šim nolūkam paredzētas šajā budžeta iedaļā. Izņēmuma kārtā par vietējiem darbiniekiem var uzskatīt arī darbiniekus, kas pieņemti darbā atbildīgu pienākumu veikšanai Eiropas Kopienu Komisijas preses un informācijas birojos."

6. Attiecībā uz strīdiem starp Kopienu iestādēm un to darbiniekiem EKL 236. pants un Nodarbināšanas kārtības 81. panta 1. punkts attiecīgi nosaka:

EKL 236. pants

"Ievērojot ierobežojumus un nosacījumus, ko paredz Civildienesta noteikumi vai Nodarbināšanas kārtība, Tiesas jurisdikcijā ir visas domstarpības starp Kopienu un tās darbiniekiem."

Nodarbināšanas kārtības 81. panta 1. punkts

"Visus strīdus starp kādu no iestādēm un dalībvalstīs nodarbinātiem vietējiem darbiniekiem iesniedz kompetentai tiesai saskaņā ar tiesību aktiem, kas ir spēkā tajā vietā, kurā attiecīgais darbinieks veic savus pienākumus."

III — Fakti, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

7. Prasītājs pamata lietā kopš 1982. gada ir bijis Komisijas vietējais darbinieks. Pēc tam, kad viņu norīkoja darbā Komisijas pastāvīgajā pārstāvniecībā starptautiskajās organizācijās Ženēvā, 1987. gadā viņu pārcēla uz delegāciju Vīnē. Kopš Austrijas pievienošanās Eiropas Savienībai 1995. gadā viņa darba vieta bija Eiropas Komisijas pārstāvniecībā Austrijā. Saskaņā ar viņa darba līgumu, kas datēts ar 1994. gada 1. jūliju un stājās spēkā 1994. gada 1. maijā, viņš tika nodarbināts kā vietējais darbinieks uz nenoteiktu laiku projektu, plānošanas un kontroles pienākumu veikšanai preses atašeja amatā Eiropas Kopienu delegācijā Vīnē un viņam piešķīra I grupas 35. līmeni.

8. Līdz 1994. gada beigām uz prasītāju neattiecās aplikšana ar nodokli Austrijā,

pateicoties tam, ka viņš bija nodarbināts "privileģētā iestādē" valsts nodokļu tiesību aktu izpratnē. Tomēr situācija mainījās, Austrijai pievienojoties Eiropas Savienībai 1995. gada 1. janvārī. Tā rezultātā 2000. gada 5. maijā 6., 7. un 15. iecirkņa *Finanzamt* (Finanšu pārvalde) izdeva paziņojumu par ienākuma nodokli laika posmā no 1995. gada līdz 1998. gadam un paziņojumu par ienākuma nodokļa avansa maksājumu par 2000. gadu. Prasītājs par šiem paziņojumiem iesniedza apelācijas sūdzību *Unabhängiger Finanzsenat*, apgalvojot, ka Austrijai nav tiesību aplikt ar nodokli ienākumus, ko viņš saņēma kā vietējais darbinieks, pamatojoties uz to, ka viņam nav atbilstoša darba līguma.

9. Vēl jo vairāk viņš apgalvo, ka viņa veiktie pienākumi nevar tikt uzticēti vietējam darbiniekam Nodarbināšanas kārtības 2.–5. panta izpratnē. Saskaņā ar Nodarbināšanas kārtības 4. panta pirmo daļu vietējiem darbiniekiem var uzticēt pienākumus tikai atbilstoši III–VI grupai, nevis I un II grupas pienākumus. Tādējādi, pēc prasītāja domām, viņu vajadzēja klasificēt kā palīgdarbinieku vai citu darbinieku, un tādā gadījumā atbilstoši Protokola 13. pantam uz viņu attiektos aplikšana ar nodokli no Kopienas nevis valsts puses. Lai gan viņu sākotnēji iedalīja I grupas 35. līmenī, tas ar viņa piekrišanu, [pievienojot] 1997. gada 4. jūlija pielikumu viņa darba līgumam, tika mainīts uz III grupas 35. līmeni [4].

10. Prasītājs apgalvo, ka atbilstoši *Bundesabgabenordnung* (Federālais nodokļu kodekss) 116. punktam *Finanzamt* bija pienākums vispirms noteikt viņa statusu, atsaucoties uz faktiski veiktajiem pienākumiem un saskaņā ar atbilstīgo tiesisko regulējumu, un paziņojumu par ienākuma nodokli pamatot ar iegūtajiem datiem. Atbilstoši *Verwaltungsgerichtshof* (Administratīvā tiesa) [5] iedibinātajai judikatūrai tas nozīmē izvērtēt, vai Protokola 13. panta piemērošanas nolūkos attiecīgā persona ir pareizi vai nepareizi klasificēta par vietējo darbinieku. *Unabhängiger Finanzsenat* pārbaudīja prasītāja situāciju atbilstoši šai judikatūrai un secināja, ka no 1995. gada 1. janvāra (Austrijas pievienošanās) līdz 1997. gada 30. jūnijam (grozījums darba līgumā) ar viņa darba līgumu patiešām tika pārkāpta Nodarbināšanas kārtības 4. panta pirmā daļa. Tomēr *Unabhängiger Finanzsenat* uzskata, ka tā nav tiesīga ar atpakaļejošu spēku noteikt, kādam darba līgumam prasītājam vajadzēja būt un kādu statusu tam vajadzēja piešķirt saskaņā ar Kopienu tiesībām, kā to pieprasīja *Verwaltungsgerichtshof*. Tā piekrīt *Finanzamt*, ka attiecīgai starptautiskai iestādei — šajā gadījumā Eiropas Komisijai — ir jānosaka tās darbinieku statuss.

11. Attiecīgi *Unabhängiger Finanzsenat* ar 2004. gada 28. jūnija rīkojumu atbilstoši EKL

4 — Tomēr prasītājs apgalvo, ka viņa pienākumu būtība ir palikusi nemainīga. Tāpēc viņš ir apstrīdējis šo grozījumu *Arbeits un Sozialgericht Wien* (Vīnes Darba un sociālo lietu tiesa).

5 — Iesniedzējtiesa min divus *Verwaltungsgerichtshof* rīkojumus, proti, 2001. gada 18. decembra rīkojumu Nr. 2000/15/0162 un 2002. gada 19. februāra rīkojumu Nr. 2000/14/0121.

234. pantam nolēma uzdot Tiesai šādus divus prejudiciālus jautājumus:

1) Vai Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās 13. panta pirmā daļa nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopienas maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs tikai tādā gadījumā, ja Eiropas Kopienas īsteno savas tiesības šos ienākumus aplikt ar nodokli?

2) Vai Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās 16. panta otrā daļa nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopienas maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs tikai tādā gadījumā, ja šie ierēdņi vai pārējie darbinieki ir minēti paziņojumā šī panta izpratnē, un vai paziņojums, kas nosūtīts, pamatojoties uz šo pantu, automātiski piešķir tiesības dalībvalsts nodokļu iestādēm īstenot valsts tiesības aplikt ar nodokli ierēdņus un pārējos darbiniekus, kas nav minēti šajā paziņojumā, un tādējādi visus tos darbiniekus, kurus Eiropas Kopienas uzskata par vietējiem darbiniekiem?

12. Austrijas, Francijas un Portugāles valdības, kā arī Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus.

IV — Vērtējums

13. Ņemot vērā *Unabhängiger Finanzsenat* lietas apstākļu skaidrojumu tās rīkojumā par prejudiciālo jautājumu uzdošanu, ir skaidrs, ka galvenais izlemjamais jautājums ir par to, vai Protokola 13. un 16. panta piemērošanas nolūkos valsts pārvaldes un tiesu iestādēm ir saistoša Kopienu iestādes veikta tās darbinieku klasifikācija dažādās ierēdņu un pārējo darbinieku kategorijās atbilstoši Civildienesta noteikumiem un Nodarbināšanas kārtībai. Pakārtoti, vai ir jāpieņem, ka valsts iestādes ir tiesīgas pašas veikt Kopienas darbinieka klasifikāciju, ja tās uzskata, ka attiecīgajai personai saistošais lēmums ir pretrunā Civildienesta noteikumiem vai Nodarbināšanas kārtībai? *Unabhängiger Finanzsenat* iesniegtie jautājumi netieši un vispārinātā veidā attiecas uz šo tēmu, kas *Verwaltungsgerichtshof* izskatāmajā lietā pastāvošo dažādo viedokļu dēļ ir saprotami.

14. Tādējādi piekrītu Francijas valdībai un Komisijai, ka, lai sniegtu atbildi *Unabhängiger Finanzsenat*, kas būs noderīga tajā izskatāmās lietas izspriešanā, uzdotie jautā-

jumi ir jāapvieno un jāpārformulē iepriekš minētajā veidā, proti — vai Kopienu iestādes lēmums par personas kā ierēdņa vai cita darbinieka nodarbināšanu un tā iedalīšanu vienā no kategorijām saskaņā ar Civildienesta noteikumiem un Nodarbināšanas kārtību ir saistošs valsts pārvaldes un tiesu iestādēm, piemērojot Protokola 13. un 16. pantu?

15. Pēc manām domām, ir acīmredzami, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši šādu iemeslu dēļ.

16. Protokola 13. un 16. pants kopā veido pamatu Kopienu iestādes nodarbinātas personas ienākumu aplikšanai ar nodokli. 13. pants ietver pamatnoteikumu, kas sastāv no diviem aspektiem. No vienas puses, tas nosaka, ka uz ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem ir attiecināms Kopienas nodoklis no Kopienas maksātajām algām un atlīdzībām. No otras puses, kā minētā loģisks turpinājums tas nosaka, ka šie darbinieki ir atbrīvoti no ienākumu, ko tiem maksā Kopienas, aplikšanas ar nodokli. Turpmākais 16. pants nosaka pamatu šīs nodokļu sistēmas *ratione personae* piemērošanas jomai, pilnvarojot Padomi, kas rīkojas pēc Komisijas priekšlikuma un pēc apspriešanās ar citām attiecīgām iestādēm, noteikt ierēdņu un pārējo darbinieku kategorijas, uz kurām tas jāattiecina. Ziņas par personām, uz kurām attiecināmi Kopienas nodokļi un kuras tādējādi ir atbrīvotas no valsts nodokļiem, periodiski tiek darītas zināmas dalībvalstīm.

17. Protokola 13. un 16. panta mērķis ir nodrošināt pienācīgu Kopienas iestāžu darbību ar nolūku atvieglot Kopienu mērķu īstenošanu. Pirmkārt, kā to norādīja Portugāles valdība, 13. pants tiecas nodrošināt vienlīdzīgu attiekmi pret Kopienās nodarbinātām personām no to ienākumu aplikšanas ar nodokli viedokļa. Attiecinot uz tiem Kopienas nodokļu sistēmu, ierēdņu un pārējo darbinieku saņemto neto atlīdzību aprēķina atbilstoši tādiem pašiem principiem. Tādējādi personas, kuras veic līdzīgus pienākumus, atalgo līdzīgi. Otrkārt, nolūkā nodrošināt šo vienlīdzīgo attieksmi nodokļu jomā 13. panta otrā daļa pasargā šos darbiniekus no dubultas aplikšanas ar nodokli. Ja dalībvalstīm — vai nu Kopienu vietā vai papildus tām — ļautu aplikt ar nodokli tos pilsoņu ienākumus, kurus tie saņem no Kopienu iestādēm, tas acīmredzami novestu pie atšķirīgas attieksmes pret Kopienas darbiniekiem atkarībā no to izcelsmes valsts. Šāda veida nevienlīdzīgai attieksmei var būt ietekme uz personāla pieņemšanu darbā no dažādām dalībvalstīm, un tādējādi tā var pretēji ietekmēt Kopienu iestāžu darbību [6].

6 — Par šiem jautājumiem skat. Tiesas 1960. gada 16. decembra spriedumu lietā 6/60 *Humblet*/Beļģija, *Recueil*, 1125. lpp., 4. punkts.

18. Kā norādīts Regulas Nr. 549/69 preambulā, Protokolā noteiktās privilēģijas, imunitāti un atvieglojumus piešķir vienīgi Kopienas interesēs. No minētā izriet, ka lēmums par to darbinieku kategorijām, uz kuriem attiecināma Kopienas nodokļu sistēma un kuri ir atbrīvoti no valsts ienākuma nodokļa, ir jāpieņem Kopienas līmenī. Rīkojoties ar šādu pamatojumu, un atbilstoši Protokola 16. pantam Padome Regulas Nr. 549/69 2. panta a) punktā noteica, ka Protokola 13. pantā minētie nodokļu noteikumi ir jāpiemēro visām personām, uz kurām attiecas Civildienesta noteikumi vai Nodarbināšanas kārtība, izņemot vietējos darbiniekus. Tādējādi šīs minētās darbinieku kategorijas veikto pienākumu būtība nav jāuzskata par pietiekami cieši saistītu ar Kopienas mērķu sasniegšanu, lai attaisnotu Protokola 13. panta nodokļu sistēmas piemērošanu šiem darbiniekiem.

19. Ņemot vērā Protokolā noteiktās nodokļu sistēmas loģisko pamatu un attiecīgi prasību par to, ka šīs sistēmas *ratione personae* piemērošanas joma ir jānosaka Kopienas līmenī, no tā izriet, ka šīs lietas pamatā esošais jautājums — proti, lēmumi par Kopienu darbinieku iedalīšanu kategorijās individuālos gadījumos — arī jāietilpina iesaistīto Kopienas iestāžu ekskluzīvā kompetencē. Atbilstīgie Civildienesta noteikumu un Nodarbināšanas kārtības noteikumi par darba attiecību nodibināšanu starp personu un Kopienu iestādi ir balstīti uz šo priekšnoteikumu. Atbilstoši Civildienesta noteikumu 1. un 2. pantam "ierēdņus" "iecelt" amatā ar atsevišķu iecelšanas aktu, ko pieņem iecēlējinstitūcija. Savukārt "pārējie darbinieki", lai ieņemtu noteiktu amatu, no Kopienas puses tiek nodarbināti atbilstoši darba līgumam saskaņā ar Nodarbināšanas kārtības 1. pantu. Tie, kas ir pilnvaroti noslēgt darba līgumus Nodarbināšanas kārtības 6. panta izpratnē, iedala pārējos darbiniekus pagaidu darbinieku, palīgdarbinieku, vietējo darbinieku vai īpašo padomdevēju kategorijās atkarībā no tiem uzticēto pienākumu veida. Lēmums "iecelt" personu par ierēdni vai "nodarbināt" personu noteiktu pienākumu veikšanai saskaņā ar darba līgumu ir formāli Kopienas lēmumi, kurus pieņem saskaņā ar Kopienu tiesībām tam pilnvarotas iestādes. Ar šiem lēmumiem nosaka attiecīgās personas statusu attiecībā pret iestādi, kurā tas strādā, kā arī tam piemērojamo nodarbinātības kārtību.

20. Kā Komisija to pareizi atzīmējusi, tiesiskās attiecības starp Kopienu iestādi un attiecīgo personu ir noteiktas ar šiem formālajiem lēmumiem, nevis ar noteiktu skaitu izpildāmu būtisku nosacījumu. Citiem vārdiem sakot, fakts, ka personas apstākļi atbilst kādai no Nodarbināšanas kārtības 2., 3. vai 4. pantā minētajām situācijām, pats par sevi nepiešķir šai personai statusu, kāds noteikts minētajās tiesību normās. To var piešķirt tikai iecēlējinstitūcija vai tie, kas ir pilnvaroti noslēgt darba līgumus.

21. Tiesa, lai gan negatīvā nozīmē, arī ir atzinusi šo principu. *Porrini*[7] lietā tika

7 — Tiesas 1975. gada 11. marta spriedums lietā 65/74 *Porrini* u.c./ EAEK u.c., *Recueil*, 319. lpp.

uzdots jautājums par to, vai pamats dienesta attiecībām starp Kopienu un tās ierēdņiem vai darbiniekiem vienmēr un nemainīgi ir iecelšanas akts vai arī to var aizvietot ar tiesas nolēmumu, atzīstot, ka faktiski pastāv īpašas dienesta attiecības. Tiesa lakoniski atbildēja, ka "dienesta attiecību starp Kopienu un tās ierēdņiem vai darbiniekiem, kas nav vietējie darbinieki, pamats nevar būt valsts tiesas nolēmums" [8]. Šo atzinumu Tiesa pamatoja ar apsvērumu, ka tai saskaņā ar EAEK līguma 152. pantu, kurš ir identisks EKL 236. pantam, ir ekskluzīvas tiesības izlemt strīdus ne tikai attiecībā uz personām, "kurām ir ierēdņa vai darbinieka, kas nav vietējais darbinieks, statuss, bet arī attiecībā uz personām, kuras apgalvo, ka viņām šāds statuss pienākas" [9].

22. Tiesa apstiprināja šo nostāju *Tordeur* [10] lietā, kurā tā uzskatīja, "ka nav iespējams, ka darba līgums, kas noslēgts ar Kopienu iestādi un apstiprināts uz nenoteiktu laiku, stājas spēkā nevis norādītās kompetentās iestādes lēmuma rezultātā, bet gan fakta, ka noteikti dalībvalsts, kurā šī iestāde atrodas, tiesību akti attiecībā uz pagaidu darbu netika izpildīti (pat ja tas atzīts ar valsts tiesas nolēmumu), rezultātā" [11]. Lai gan atzīstot, ka pagaidu darbiniekiem nevar liegt sociālo aizsardzību, Tiesa uzsvēra, ka "šādu aizsardzību nevar nodrošināt, aizskarot Kopienu iestāžu autonomiju šajā jomā" [12].

23. Šis Kopienu iestāžu autonomijas princips ir būtiska prasība Kopienu iestāžu pienācīgai darbībai. Kā jau iepriekš minēju, šīs iestādes, no iekšējā, organizatoriskā viedokļa raugoties, darbojas pilnīgi neatkarīgi no dalībvalstīm. Tas, protams, izriet no to uzdevuma darboties Savienības interesēs, bet tas ir arī pamatnosacījums šī uzdevuma izpildei [13].

24. Nav strīda par to, ka Protokolā minētā nodokļu sistēma ir paredzēta, lai nodrošinātu, ka Kopienu iestādes darbojas netraucēti, un palīdzētu tām to uzdevumu īstenošanā. Pastāv acīmredzama funkcionāla saikne starp šo mērķi un Kopienas personāla atsevišķu locekļu iedalīšanu noteiktās kategorijās, kā rezultātā tiek piešķirtas dažādas Protokolā norādītas privilēģijas, imunitāte un atvieglojumi. Padome arī ir atsaukusies uz šo

8 — Sprieduma 14. un 15. punkts.

9 — Sprieduma 13. punkts.

10 — Tiesas 1985. gada 3. oktobra spriedums lietā 232/84 Komisija/*Tordeur*, *Recueil*, 3223. lpp.

11 — Sprieduma 28. punkts.

12 — Sprieduma 27. punkts. Pretēji — Tiesas 2000. gada 9. novembra spriedumā lietā C-126/99 *Vitari*, *Recueil*, I-9425. lpp., Tiesa atstāja valsts tiesas ziņā noteikt, vai nosacījumi tika izpildīti, lai pamatotu uz noteiktu laika periodu apstiprināta darba līguma noslēgšanu starp prasītāju un Eiropas Apmācību fondu. Minētajā lietā tā atzina, ka Kopienas un valsts politikas šajā jomā ir viena ar otru saderīgas un to, ka šī jautājuma izlemšana tika atstāta valsts tiesas ziņā, pastāvot šādiem apstākļiem, nevar uzskatīt par iejaukšanos Kopienas iestāžu autonomijas jomā. Skat. sprieduma 24.–27. punktu.

13 — Skat. manus secinājumus lietā *Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich* (Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedums lietā C-165/01, *Recueil*, I-7683. lpp., 98. punkts).

saikni Regulas Nr. 549/69 preambulā, kur tā apgalvo, ka "ir svarīgi nodrošināt, lai ierēdņi un pārējie darbinieki, ņemot vērā viņu pienākumus un atbildību un viņu īpašo stāvokli, izmantotu tādas privilēģijas, imunitāti un atvieglojumus, kādi ir vajadzīgi Kopienu pareizai darbībai". Tādējādi darbinieku iedalīšana kategorijās un vienlaicīga imunitātes piešķiršana pret atlīdzības, kas saņemta no Kopienām, aplikšanu ar nodokli no valsts puses ir Kopienu iestāžu iekšējs jautājums un pieder pie tām uzticētās autonomijas sfēras.

25. Šajā sakarā valsts pārvaldes un tiesu iestādēm nevar būt tiesības apšaubīt darba attiecību starp Kopienu iestādi un tās darbiniekiem likumību, nosakot, vai saskaņā ar Protokolu piešķirtie atvieglojumi ir vai nav piemērojami attiecīgajai personai. Šādu tiesību atzīšanai varētu būt graujoša ietekme uz ar Protokolu izveidoto sistēmu. Ja dalībvalstis to iekšējiem mērķiem varētu noteikt Kopienas darbinieku statusu un tām nebūtu saistošs attiecīgās Kopienu iestādes piešķirtais statuss šai personai, dažos gadījumos tas varētu novest pie tā, ka persona vispār netiktu aplikta ar nodokli kā, iespējams, prasītāja gadījumā vai tiktu pakļauta dubultai aplikšanai ar nodokli, ja valsts iestādes uzskatītu, ka persona, ko Kopienu iestāde klasificējusi kā, piemēram, pagaidu darbinieku, ir vietējais darbinieks. Tas acīmredzami būtu pretrunā Protokola 13. panta mērķim, kas minēts šo secinājumu 17. punktā. Tādējādi dalībvalstis nevar vienpusēji noteikt Kopienas darbinieku statusu.

26. Attiecībā uz šo jautājumu atsaukšos arī uz Tiesas spriedumu lietā *Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich*, kurā tā atzīmēja, ka valstu dažādās interpretācijas par Nodarbināšanas kārtības 79. pantu minētajā lietā var pakļaut riskam Kopienu iestādes [14] dienestu pienācīgu funkcionēšanu. Lai gan minētās lietas apstākļi atšķirās no šīs lietas, tas pats princips, kas izteikts šajā apsvērumā, ir piemērojams *mutatis mutandis* arī šajā lietā.

27. Valsts pārvaldes un tiesu iestādēm nav kompetences atzīt, ka lēmums, ar kuru nosaka darbinieka statusu, ir nelikumīgs vai spēkā neesošs, tām tāpat nav tiesību noteikt, kāds statuss no uzticēto pienākumu viedokļa būtu piemērots attiecīgajai personai. To nepārprotami atzina arī iesniedzējtiesa un norādīja Francijas valdība un Komisija. Jeb-

14 — Minēts iepriekšējā zemsvītras piezīmē. Skat. it īpaši sprieduma 44. punktu.

kurš valsts lēmums par Kopienas darbinieka statusu nav saistošs nedz iestādei, kurā viņš strādā, nedz arī valsts tiesa var uzdot attiecīgajai Kopienas iestādei pieņemt jaunu lēmumu šajā jautājumā.

28. Ja Kopienas darbinieks nepiekrīt kategorijai, kurā to no tā veikto pienākumu viedokļa iedalījusi Kopienu iestāde, attiecīgais lēmums jāapstrīd tieši, saskaņā ar atbilstošām Kopienas procedūrām, kādas paredzētas Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā saistībā ar EKL 236. pantu, nevis netieši valsts tiesās.

29. Tas tā ir, ka Nodarbināšanas kārtības 81. pants noteic, ka strīdus starp iestādi un vietējiem darbiniekiem iesniedz attiecīgās dalībvalsts kompetentai tiesai. Tomēr, ņemot vērā spriedumu lietā *Porrini*, uz kuru šo secinājumu 21. punktā ir izdarīta atsauce, pēc manām domām, tas nav piemērojams strīdiem par statusa jautājumiem [15]. Šajā jautājumā piekrītu Komisijai, ka Nodarbināšanas kārtības 81. pants piemērojams strīdiem par tiesībām un pienākumiem, kas rodas no darba attiecībām, bet nevis strīdiem par darba attiecību veidu kā tādu. Jebkurā gadījumā neuzskatu par piemērotu, ka darba attiecību ar Kopienu iestādi likumības jautājums tiek izvirzīts saistībā ar strīdu par valsts nodokļu tiesiskā regulējuma piemērošanu. Šādas tiesvedības sakarā nodarbinātības statuss valsts tiesai ir jāuzskata par vispāratzītu faktu.

30. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uzskatu, ka Kopienu iestādes struktūrvienības pieņemts lēmums par tajā nodarbinātas personas statusu ir saistošs valsts administratīvajām un tiesu iestādēm. Protokola 13. panta pirmā daļa nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopiena maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kas norādīti Regulas Nr. 549/69 2. panta a) punktā, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs neatkarīgi no tā, vai Eiropas Kopienas ir īstenojušas savas tiesības attiecīgos ienākumus aplikt ar nodokli saskaņā ar šo tiesību normu.

31. Protokola 13. panta otrā daļa saistībā ar Protokola 16. pantu nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopiena maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kas minēti Protokola 16. pantā norādītajā paziņojumā, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs. Tādējādi dalībvalsts nodokļu iestādes ir tiesīgas īstenot savas tiesības aplikt ar nodokli tos Kopienas darbiniekus, kas nav minēti paziņojumā, un tādējādi tos darbiniekus, kurus Eiropas Kopienas uzskata par vietējiem darbiniekiem.

15 — Minēts 7. zemsvītras piezīmē. Skat. sprieduma 13. punktu.

V — Secinājumi

32. Tādējādi uzskatu, ka uz *Unabhängiger Finanzsenat* uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi:

1) Kopienu iestādes struktūrvienības pieņemts lēmums par tajā nodarbinātas personas statusu ir saistošs valsts pārvaldes un tiesu iestādēm. Protokola 13. panta pirmā daļa nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopiena maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kas norādīti Regulas Nr. 549/69 2. panta a) punktā, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs neatkarīgi no tā, vai Eiropas Kopienas ir īstenojušas savas tiesības attiecīgos ienākumus aplikt ar nodokli saskaņā ar šo tiesību normu;

2) Protokola 13. panta otrā daļa saistībā ar Protokola 16. pantu nepieļauj algu un citas atlīdzības, ko Kopiena maksā saviem ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kas minēti Protokola 16. pantā norādītajā paziņojumā, aplikšanu ar nodokli dalībvalstīs. Tādējādi dalībvalsts nodokļu iestādes ir tiesīgas īstenot savas tiesības aplikt ar nodokli tos Kopienas darbiniekus, kas nav minēti šajā paziņojumā, un tātad tos darbiniekus, kurus Eiropas Kopienas uzskata par vietējiem darbiniekiem.